

intra la el și voi cina cu el și el cu Mine”
(Apoc. 3, 15-20).

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să ne vedem propriile păcate, să ne eliberăm și să scăpăm de ele; să-L rugăm să ne dăruiască lacrimi de pocăință și "alifia" cea duhovnicească a harului Său, ca să vindece deplin boala ochilor noștri sufletești și să lumineze cu lumina Sa lăuntru nostru întunecat de patimi; Mântuitorul nostru Cel mult dorit să ne dăruiască veșmintele cele albe ale nevinovăției trupesti și sufletești, ca să-L putem cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu și să-L putem primi pe marele doctor și tainicul și cerescul oaspete – Iisus Hristos. El așteaptă la ușa inimii fiecăruia dintre noi și este gata să ne ajute și să ne vindece de toate neputințele noastre. Să-L poftim să vină la noi, în viața noastră, în inima noastră, în familia și societatea noastră. Să-L poftim cu smerenie și dragoste, zicând: Vino, Doamne Iisuse, vino și la noi! Amin!

Sursa: Pr. Sofian Boghiu, *Sfaturi duhovnicești*

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 1 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 2 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)
Sâmbătă 4 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 5 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic)

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL

CEL CE ARE SMERENIE ALUNGĂ NECAZURILE

Dar, preaiubiții mei copii, cu adevărat ne lipsește această întru tot sfântă virtute, smerenia. Egoismul, acest mare rău, a provocat toate suferințele omului. Într-adevăr, smerenia înseamnă sfințenie!

Cel ce are smerenie alungă necazurile. Fără adevărata smerenie, necazurile rămân aceleași și cresc, așa încât orice nădejde de îndreptare e pierdută. Un om smerit nu-și amintește vreun rău din trecut pe care aproapele său i l-a făcut, ci din toată inima iartă și uită totul pentru dragostea lui Dumnezeu.

Rugați-L pe smeritul nostru Iisus în rugăciunile voastre să vă dăruiască un duh de smerenie și de umilință.

Sursa: manastireasuruceni.md

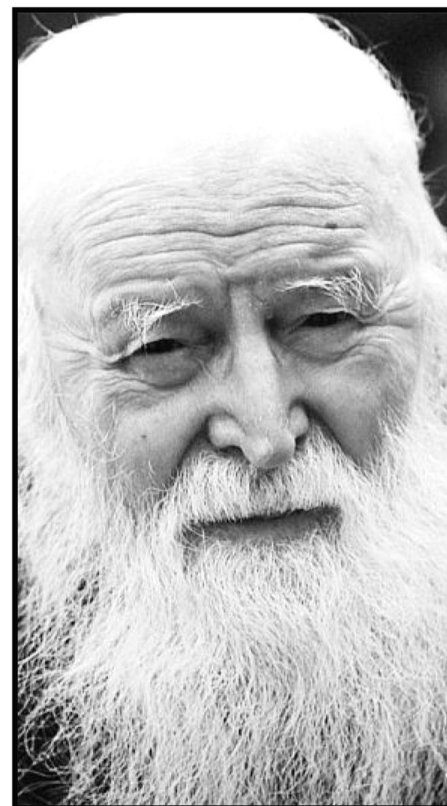

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Lumea este a lucra peste fire și a-ți împlini poftele trupului tău și a te griji mai mult de trup decât de suflet, a-ți petrece viața ta ostentindu-te mai mult pentru cele trupesti decât pentru cele sufletești și mai mult pentru agoniseala trupestă decât pentru cea sufletească. Aceasta este lumea, fiule.” – Patericul egiptean

Nr. 439 / 29 mai 2022

PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU
1912 – 2002

ORBIREA SUFLETEASCĂ

Omul are ochi nu numai trupesti, ci și ochi sufletești. Cei trupesti sunt asemănători cu ochii altor vietăți de pe pământ. Ochii cei sufletești însă se aseamănă cu ochii îngerilor și cu ochii lui Dumnezeu. Deci, pentru că omul are două feluri de ochi, apoi și orbirea omului poate fi tot de două feluri: trupestă și sufletească. Din pricina orbirii trupesti nu putem vedea lumea aceasta materială și nici pe noi înșine, nu ne putem bucura de lumină, de culorile și de toate frumusețile lumii văzute. Orbirea sufletească este însă cu mult mai primejdioasă decât cea trupestă. Dacă orbul trupest nu vede soarele cel fizic, lumina lui, orbul sufletește nu-L vede pe Soarele dreptății și Părintele luminilor, cu strălucirea harului Său.

De unde vine această orbire sufletească?

Ne va părea, poate, neplăcut răspunsul, dar acesta este adevărul: orbirea sufletească ne vine prin ochii trupului. Ochii sunt cei doi luminători ai feței, dar și două punți prin care păcatul este adus din afară înlăuntrul sufletului. După Sfântul Vasile cel Mare „ochii sunt cele două mâini netrupești întinse înainte, cu care sufletul atingându-se de departe de acelea pe care nu le poate atinge cu mâinile trupului, le cuprinde cu ochii și le aduce la sine”. Dacă privirile ochilor sunt nestăpânite, ele îndeamnă sufletul la gânduri urâte și la fapte necuviincioase.

Biblia, această carte de căpătâi a omenirii, ne oferă multe pilde de orbire sufletească încă de la începutul lumii. Astfel, în cartea Genezei aflăm că femeia – prima femeie din lume – a văzut că rodul pomului cunoștinței binelui și răului era plăcut la vedere și bun la mâncare; și a luat, a mâncat și a dat și bărbatului său (Facere 3, 6). Și cu adevărat li s-au deschis ochii, însă nu ca la îngeri sau ca la Dumnezeu, cum îi amăgise șarpele, ci li s-au deschis ochii ca la cei păcătoși și au văzut că sunt goi (Facere 3, 5). Li s-au deschis ochii, dar li s-a închis Raiul (Facere 5, 7). Mai departe, tot în cartea Genezei, citim că „fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit. (...) Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la

rău în toate zilele, I-a părut rău și S-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ” (Facere 6; 2, 5-6).

Asemenea exemple sunt foarte multe în Sfânta Scriptură și, fără îndoială, cu mult mai multe în viața oamenilor, de-a lungul istoriei. Prin aceste ferestre deschise ale ochilor noștri, odată cu ispitele intră în noi valuri întregi de alte amăgiri și pofta: mândria, lăcomia după avere și lux, invidia, mânia, beția, spectacole ce tulbură închipuirea. Pe rând sau toate laolaltă, întunecă lumina cea dinlăuntru a sufletului și zguduie întreaga viață a omului.

Nu trebuie să uităm de ochii sufletești! Omul nu este făcut de Dumnezeu numai pentru această lume a pământului. Ci această lume este pentru noi numai un câmp de luptă, un stadion, o arenă de încercare a puterilor sufletești și trupești, din care creștinul – făcând bine și răspândind lumină în jurul lui – încearcă să iasă biruitor pentru ca să merite premiul, adică fericirea vieții viitoare și nesfârșite. Pentru a ne descurca în această lume, ne sunt dați și ochii aceștia trupești, ca să vedem pe unde mergem, să ne informăm și să cunoaștem realitățile de aici și să ne bucurăm în chip nevinovat de toate lucrurile bune și frumoase care ne înconjoară, datorite nouă de Dumnezeu. Dar nu numai atât, acești ochi trupești ne sunt dați și ca să-i ținem mereu în legătură cu ochii cei luminoși ai sufletului nostru, prin care putem înțelege rostul cel adevărat al existenței și în

acest fel să putem cunoaște pe Însuși Stăpânul vieții, pe Cel care a zis: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*”.

De aceea, pe lângă multele griji ale vieții noastre pământești, să nu uităm niciodată de văzul cel dinlăuntru, de ochii cei sufletești, ca nu cumva să fie umbriți sau întunecați de patimi, ci să fie curați și luminoși ca ochii pruncilor sau chiar ca ochii îngerilor. Și dacă se spune despre unele lucruri sau ființe că ne sunt dragi ca lumina ochilor, apoi cu atât mai mult trebuie să ne fie dragă lumina sufletului nostru, partea aceasta din noi care dă sensul și esențialul ființei omenești.

„Sârguiește, dar și te pocăiește!”

Mare primejdie este pentru fiecare dintre noi atunci când suntem cu sufletul bolnav, când suntem orbiți de patimi și nu ne dăm seama că suntem bolnavi. „*Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră*”, le zice Mântuitorul fariseilor (Ioan 9, 41). Cu alte cuvinte, Iisus le spune: „Dacă v-ați recunoaște orbi, n-ați avea păcat, pentru că M-ați ruga să vă vindec. Dar voi pretindeți că vedeți adevărul, când de fapt sunteți orbi și nu voiți să fiți vindecați de Mine”. Când omul își dă seama că este bolnav cere un sfat de la cineva, aleargă la doctor, se roagă lui Dumnezeu – face ceva ca să scape de boala care îi amenință sănătatea. Dar dacă rămâne nepăsător, boala progresează și într-o bună zi cade la

pat și moare. Tot așa se întâmplă și cu boala cea dinlăuntru, cu orbirea sau chiar cu moartea sufletului.

Pentru mulți dintre noi se împlinește cuvântul din Apocalipsă, în care Dumnezeu ne spune așa: „*Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară*” (Apocalipsa 3, 1-2). Câți creștini nu se roagă lui Dumnezeu numai când dă peste ei câte un necaz, iar când le merge bine uită și de Dumnezeu, și de suflet și duc o viață urâtă și străină de orice bine?! Asemenea fapte, frați creștini, sunt ca niște umbre negre care învăluie sufletul și conștiința noastră, îmbolnăvind-ne de moarte.

În încheiere am să citez – tot din cartea Apocalipsei – cuvintele lui Dumnezeu care ni se potrivesc fiecăruia dintre noi: „*Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel – nici fierbinte, nici rece – am să te vărs din gura Mea. Fiindcă tu zici: Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol! Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățești, și veșminte albe ca să te îmbraci și să nu se dea pe față rușinea goliciunii tale, și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu pe câți îi iubesc îi mustru și îi pedepsesc; sârguiește dar și te pocăiește. Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi*